

macze pschi tym czinieč, a kak šo pschi tajkim sawerczenym Ziwensom sadžeržecž macze, so byščeže vsches to pohoršchowani nebyli, a wot Słowa a Wjery newotpanyli. Psche-tož we jenym druhim Pschirunanju wot Ssymenja steji, so to Pscheszjehanje tych Wjelow jene je, kotrež to Ssymjo horje džerži, so dale rosz nemože, ale šo skasy. Tudy je šo tehodla borsy stalo, so dyž šo Kschiz a Pscheszjehanje pschibližuje, so šebi jedyn pomyšli: Medyrbu ja wot mojeje Wjery wjazy mjecz, dyžli to, so je kojždy moj Nepscheczal, da zu ja radšjo tajku Wjeru pušchecžicž, so bych tych Ludži Pscheczalstwo škhowal.

Kajž to na Dworach wulkich Knežich widžimy, džež czi Kneža to Ewangelion czerpicž nochzedža, a džež šebi njekotry šwojeho Knesa Radu da lubšchu byčž, dyžli to Ewangelion. Tak šo dže na Sswjeczi. Tehodla ze ton Knes šwojich Wuczomnikow tudy troschtowacž, a napominacž, so bychy tak necžinili, ale twerdže pschi Słowi woštali, a šo we Spytowanju a w Gžerrenju teho troschtowali, šchtož nam won šam kšyšli wedže, menujžy:

1) Kyrjenemu, so nam šwoj Herempel prjotk džerži, a praji: Dyž was Sswjet hidži, da wjesze, so je me predy was hidžit. Dale praji won: Wotroczk ne je wetschi, dyžli jeho Knes. Šsuli me pscheszjehali, da budža was tejj pscheszjehacž. Šsuli moje Słowo džerželi, da budža wasche tejj džeržecž. Jako by žyl rez: To dyrbjal tola jedyn jara nedušchny Wotroczk byčž, kotryž by widžit, so jeho Knes se šuchim Kšebom, a škrepku Wody ja lubo wošme, a na Słomi ljeba, a nochžyl tejj šwym špokojom byčž, ale žyl jo ljepe mjecz. Dyž šo wam tehodla šlje dže, hacž runje Ludžom šchitku Luboš wopokazecže, dyž wam runje šchitku Slošž

nacžinja a šu waschi najhoršchi Nepscheczaljo, da poladajcže šem, kak je šo mi šchlo, kiž ja wasch Mischter šym, kak je Sswjet somnu cžinil, a šchto ja smojej Sslužbu a Sswjernošžu šaklužil šym, menujžy, Kschiz a Šsmereč. Dyž šo wam tehodla tak dže, da nech šo wam džiwno nešda, ale džakujcže šo Bohu, so dyrbieže mi runi byčž, a šo šo wam tak dže, kajž je šo mi šchlo.

Budželi da šo Sswjet pschecžiwu wam sadžeržecž, kajž je šo pschecžiwu mi sadžeržal, da nezwyšlucže, moj Wocžez budže šo tejj tak pschecžiwu wam sadžeržecž, kajž je šo pschecžiwu mi sadžeržal, menujžy, so wam tajke Gžerpenje wjecžnje narunacž budže.

Schak je to teho Sswjeta Waschuje. Na kralowškich Rodach nehanibuje šo ničto šwojeho Šjerschty Snamenja, ale kojždy nošy je rad a mjeni, so je jemu to kšeszi: Ja šym tejj Kral, a mam šwojich Sslužomnikow, tych Kscheszijanow. Žyli da šo czi mojeho Snamenja hanibowacž, kotrež ja na Sswjeczi nošyl šym? To by schak wjecžna Haniba byla! Tehodla nedyrbi žadyn to wot šo dacž prajicž. Ale woni dyrbjja hotowi a šlošhtni štemu byčž, a šebi pomyšlicž: Njetk šo mi dže, kajž mojemu Knesej Křyštucej, njetk ja tejj tu Pychu nošchu, kotruž won na Sswjeczi nošyl je. Džeržili to Sswjet ša Hanibu a Nesbožo, šchto ja wo to rodžu? Moj Knes Křyštus we Nebešach, Boh a šchizy jeho Žandželjo a Sswjeczi džerža to ša tu najwetschu a najšjepšchu Pychu, a ša to najwetsche Šbožje.

Kajž my na tych Žapostolach widžimy: Žap. Šk. 5. Woni wotendžechy šWepelosžu wot Woblecža teje Rady Jerusalemskeje, kotraž jich šchwikala bje. Gžohodla to? Schak šo drusy nešmjaja, ale plakaju, dyž šchwikani šu. Lukash pišche: To cžinesche jich wešetlych, so bjechu dostojni byli, jeho Men a dla Hanibu cžerpicž. Medachu